

Ett ödesdigert arf.

(Forts. fr. föreg. nr.)

— Har doktor Rode bjudit er att fara ut med honom? frågade Olga tvislände. Det tror jag inte.

— Det är mycket artig af dig, sade Hilda.

— Du har missuppfattat hans yttrande, sade systern, du är så egenkär, att du strax tror, att hvarenda herre är förtjust i dig. Det var jag, som talade med detta doktorn om att att hyra en båt för Edward, honom och mig, och han var mycket belåten med detta förslag. Jag förmodar, att han inbillade sig, att jag skulle säga åt mamma och dig att följa med och därför nämde något om saken, men jag kan försäkra dig, att det aldrig varit min afsikt. Att vara ute med mig och doktorn en dag, är något helt annat för Edward än att vara i ett stort sällskap o. n. gas höra på bullersamt skratt och prat. Då skulle han genast få hufvudverk.

— Jag tror inte, att doktorn tänkte det minsta på din båt, när han gjorde detta förslag, jag talar om, sade Hilda, men vi få alltid se. Han kanske glömmet bort alltihop.

Harold glömde det emellertid icke. Några veckor därefter erhöi fru Marshall en biljett med inbjudan från honom att med sin dotter intaga en liten enkel, landtlig frukost-middag på en liten treflig holme, hvilken kallades Kråkholmen. Han nämde icke Olgas namn, och fru Marshall var mycket emot att antaga inbjudningen utan styfmodern.

— Mitt kära barn, vi skulle få höra talas om det i all evighet, sade hon.

— Men jag kan verkligen inte förstå ditt sätt att resonera nu, mamma, svarade Hilda i nedstämd ton. Olga rådgör aldrig med oss, innan hon företar sig något, hvar för sig skulle vi ställa oss under hennes kommando? Om doktor Rode hade velat ha henne med, skulle han väl ha nämnt hennes namn; men han ser ju henne nästan hvarje dag, så jag förmodar, att han vill ha litet omväxling. Var inte barnslig nu, mamma lilla! Låt oss njuta af den här förströelsen. Kanske när allt kommer omkring har Olga fått särskildt bjudningsbref. Låt oss taga det för afgjort och svara "ja" för vår räkning.

På Hildas begäran skref verkligen fru Marshall, tackade och lofvade komma, och när de traftrade Olga vid frukosten, började hon helt öppet tala om ämnet.

— Glädd du dig inte tills i öfvermorgon, Olga, skall det inte bli förtjusande att komma ut på floden litet?

— Hvilken flod menar Olga?

— Har du inte fått något bjudningsbref då? frågade Hilda förundrad.

— Bjudningsbref? upprepade Olga, om ni ville tala klart och tydligt ändå.

— Nå, då kommer det väl ett bref eller kanske doktor Rode tänker framföra bjudningen till dig mantligt. Han har bjudit mamma och mig att fara ut och ro om torsdag och sedan äta frukost-middag på Kråkholmen. Han skref, att han skulle komma hit och hämta oss, hvilken tid, vi själva ville,

och vi tänka vara med honom hela eftermiddagen. Om inte doktorn hade gjort det här förslaget, är jag säker, att jag aldrig fått ut mamma, men det kommer att göra henne mycket godt.

— Jag tycker det är rysligt märkvärdigt, att mamma alls samtyckt, och att inte doktor Rode bättre förstår, hvad som passar sig för honom, än att han gör ett sådant förslag på allvar. Tänker mamma verkligen låta en så ung flicka som Hilda vara en hel dag i en ung, ogift mans sällskap? Det var det mest olämpliga, jag har hört i hela mitt lif.

— Men jag är ju med henne, Olga, sade fru Marshall lugnande.

— Som om mamma skulle vara till någon nytta, svarade Olga satiriskt, mamma hvarken ser eller hör något. Jag upprepar, att det hela är högst opassande.

— Är det värre än att fara och halsas på en ung, ogift man? frågade Hilda kort.

— Jag hälsar på min sjuke bror, svarade Olga med en knyck på nacken.

— Hur som helst, tänker jag inte låta dig öfvertala mamma att afstå från färdan om torsdag, sade Hilda; naturligtvis kan du säga nej för din egen räkning, men jag tycker det är alldeles för hänförande roligt för att vilja gå miste om det, och om du fortsätter att bråka om, att det är opassande, skall jag be gamle doktor Blink följa med, så kan ingen ha något att säga.

Olga märkte, att hennes syster icke gaf med sig, och som hon icke själf erhöi någon inbjudning, iaktog hon tillsvidare tystnad om saken, och på dagen i fråga lagade hon så, att hon icke var hemma, när Harold kom för att hämta damerna.

Fru Marshall frågade honom då, hvarför han icke också bjudit Olga. Han rodnade lätt, då han svarade:

— Sanningen att säga, fru Marshall, ehuru jag nu flere gånger haft nöjet se er och er dotter Hilda, har jag aldrig haft tillfälle att få tala vid er, så länge fröken Olga är närvarande. Hon är så upptagen af sin brors hälsotillstånd, att hon hvarken kan tänka på eller tala om något annat, och hon inbillar sig, att alla andra måste vara lika intresserade af detta ämne. Som jag emellertid är ifrig att närmare lära känna er och fröken Hilda, gjorde jag upp denna lilla plan i rent egoistiskt syfte.

— Men jag är rädd, att Olga blir mycket ond öfver, att ni utesluter henne, doktor Rode. Hon har ett afundsjukt lynne och vill alltid, att man först skall komma ihåg henne.

— Hvad skulle hon bli ond öfver, skrattade Harold, fröken Marshall är hemma hos mig nästan hvar dag. Hon ser mer än tillräckligt af mig. Dessutom vill hon alltid fråga mig angående broderns sjukdom, och när jag har slagit mig lös en dag, vill jag helst vara befriad från alla lakarspösmål.

Man var i maj månad och floden låg djupblå och klar, bjärt stickande af mot strändernas saf-tiga grönska. Hilda satt bredvid sin mor. Hon var klädd i en ljus musslinsklänning och en hvit hatt med breda brätten samt föreföll i Harold's ögon som det mest förtjusande han hade set. Han fundrade på, hur han skulle kunna få

tala ett par ord ostördt med henne, när de kommo till ön. Modern och hon höllo så troget tillsammans, att Harold nästan fruktade, att han skulle få återvända hem, utan att ha kunnat yppa, hvad som låg honom på hjärtat. Det enda, han vågade, var ögonspråk, och hans blickar voro våltaliga nog. Då han hjälpte henne i land, tryckte han också hårdt hennes händ, men en ehuru hon rodnade djupt, besvarade hon dock icke tryckningen.

Frukost-middagen var redan helt pyntligt uppdagad i en liten burså. Ett par flaskor god champagne hade doktorn också sörjt för.

De hade just sett sig till bords. Harold försäkrade sig om en plats midt emot Hilda och hade ett gladt skämt på läpparna, då hans ansikte med ens ändrade uttryck.

Hilda såg upp och blef varse Olga och Edward, som stodo ett litet stycke ifrån bursån och tittade på dem. Hon ryckte till af en viss obetvinglig skrämsel, och stackars fru Marshall darrade som ett asplöf, men doktorn såg ytterst missnöjd ut, reste sig häftigt och gick ut för att tala vid de båda syskonen.

— Mamma, hviskade Hilda, hvarför i all världen följde Olga och Edward efter oss hit? det var riktigt ogramliga, när doktorn så tydligt visade, att han inte var angelägen om deras sällskap.

— Bry dig inte om dem, kära barn, svarade modern lika lägmalt. Det är bäst att vi följa hans vink och inte låtsas om något. Under tiden yttrade Harold till Olga.

— Det var en högst oväntad öfverraskning att få seer här, fröken Marshall, och isynnerhet i er brors sällskap. Hvad sade ni åt Smith som förmädde honom att ge herr Marshall tillåtelse att gå ut, utan att han eller jag var med?

— Jag sade honom sanningen, doktor Rode, att ni varit till Kråkholmen tillsammans med min mor och syster, och att ni ville, att vi skulle komma med. Han frågade, om jag hade er tillåtelse att ta Edward med mig, och jag sade ja, ty jag visste ju, att ni omöjligt kunde ha något att anmärka mot, att han kom med mig till en plats, där hans egen familj och ni voro.

— Men ledsamt nog, misstaget ni er alldeles i denna förmodan fröken Marshall, och jag måste uttryckligen anhålla, att något dylikt aldrig mera inträffar. Detta ämne skall jag emellertid af-handla så småningom med er. Af-tersom ni nu har kommit, hoppas jag ni sluter er till oss. Fru Marshall, vände han sig till henne, i det han tog några steg framåt bursån, herr och fröken Marshall ha kommit för att taga del i vår lilla picknick. Var så god och ursakta mig ett ögonblick, jag skall endast säga till om litet extra för deras skull.

Han gick upp mot byggningen, och väl inkommen där, skref han en befallning till Smith att så fort som möjligt komma öfver till ön och taga hand om Edward. När detta var ombesörjt, återvände doktorn till bursån och blef den älskvärdaste värd, man kunde önska sig. Olga var vid ett briljant lynne. Hon trodde, att hon vunnit doktorn för sig och helt och hållet lyckats förstå dagen för styfmodern och Hilda.

Hon öfvertog ledningen af kon-

versationen, skrattade med synbar hjärtlighet åt sina egna kvickheter och drog fram Edwards utmärkt så ofta det gafs den ringaste anledning. Ett par gånger afbröt hon sin styfmoder så tvärt, att Harold i sin egenskap af värd kände sig skyldig att trada emellan.

— Ursäkta, fröken Marshall, men er mor sade något åt mig, därefter vände han sig till den äldre damen och fortsatte: Ni måste förlåta mig, fru Marshall, men det var ett sådant buller-nyss, att jag inte kunde uppfatta edra ord?

— Åh ja, det gjorde alldeles detsamma, sade fru Marshall. Var snäll och hör först efter hvad de andra säga. Ungdomen njuter i hvarandras sällskap, och jag är ju egentligen bara här för ordningens skull.

— Det är möjligt, att ungdom tycker om hvarandras sällskap, svarade Harold, men i mitt tycke har man långt mera intresse af äldre personers samtal. De ha sin erfarenhet och redan detta borde vara ett skal för oss unga att lyssna med uppmärksamhet.

Olga rätade stelt upp sig, men Hilda hviskade tacksamt:

— Det var snällt doktor Rode. Stackars lilla mamma är så blyg. Hon skulle ha låtit dem tysta ned sig, om det inte funnes någon som förde hennes talan.

Olga märkte både hviskningen och Hildas varma rodnad, och hon reste sig upp, i det hon ropade högt och skarpt:

— Kom, Edward, om inte de ha plats för oss i sin båt, så kunna vi skaffa oss en annan och ro i kapp med dem.

— Förlåt mig, fröken Marshall sade Rode och reste sig afven, men jag kan inte tillåta herr Marshall att följa er hem. Han må inte bra och borde helst ha hållit sig inne.

— Jo, jag må förtröffligt, gamle gosse, sade Edward med bullrande glädighet, mitt hufvud har mognat nu, om ett par dagar spricker det, och sedan kan jag inta min plats i parlamentet. Jag har ingen hatt på mig, se! Hufvudsaken är att undvika tryckning, så mognar det och spricker af sig själf. Jag vill bara inte, att det skall falla i vattnet.

— Jag vet det, Marshall, därför vore det bättre, att ni fore hem landvägen; jag skall ro er tvärs öfver floden. Vid motsatta stranden väntar Smith på er. Ni har glömt, att parlamentet har sammanträdde i morgon och att ert tal icke är skrivet än. Det skulle bli bra obehagligt för er, om det inte blefve färdigt, hvad skulle ministrarna säga?

— Ja, det har ni rasande rätt i, gamle gosse, låt oss fara öfver så fort som möjligt, utropade Edward och drog doktorn med sig till bryggan.

— Fröken Marshall, vill ni ha den godheten att följa med oss, vände doktorn sig till Olga!

Olga var mycket nöjd med att få följa de båda herrarna. Hon inbillade sig, att doktorn hade sagt åt henne, därför att han önskade hennes sällskap, och att hon vunnit den seger öfver sin yngre syster, som hon så mycket längtade efter.

De foro öfver floden under nästan oafbruten tystnad, och på andra sidan mötte Smith dem med det ekipage, hvilket skulle föra Edwara tillbaka till Isleworth.

— Jag försäkrar doktorn... började han.

— Ja, sag ingenting nu Smith, sade Harold, jag skall tala vidare med dig om den här saken, när jag kommer hem. Tag nu hand om herr Marshall och låt honom inte lämna huset, förrän jag är tillbaka.

Han såg sin patient och dennes värdare åka, hvarefter han vände sig till Olga:

— Och nu, fröken Marshall, ber jag er att här få säga er, hvad jag måste säga — jag vill helst undvika att framställa det i er mors och systers närvaro. Jag ber er förstå, att detta måste vara allra sista gången, ni söker förmå er bror att lämna mitt hem, utan att jag gifvit min bestämda tillåtelse. Hvad han framför allt behöfver är lugn, och det han icke åstadkommas, om han skall taga del i utfärder och liknande. Det kan bli högst olyckliga följder för honom efter en dylikt förströelse.

Hur Smith kunde låta honom gå med er, är mer än jag kan begripa. Hvad er beträffar, hoppas jag, att ni förstått mig; skulle något dylikt inträffa mera, fränsäger jag mig all värd om er bror och vägrar att stå till svars för hvad som kan hända honom. Jag är säker på, att ni skall ge mig rätt, när ni få tänka efter. Jag har aldrig i mitt lif blifvit mera öfverraskad, än när jag såg er båda stå där.

— Jag kan inte förstå, hvarför ni skulle bli så förvånad öfver det, sade Olga. Det var ju ganska naturligt, att Edward och jag skulle vilja begagna oss af det vackra vädrat, och eftersom jag visste, att ni hade farit till Kråkholmen med min mor och syster, tyckte jag, det var bäst, att vi slöto oss till er. Jag visste ju inte, att det skulle vara en hemlighet, och att min närvaro skulle betraktas som ett intrång.

— Och hvem säger, att så var fallet? Jag talade uteslutande om er bror, inte om er. Hade jag trott, att den här lilla utflykten kunde ha intresserat er, skulle jag bedt er komma med; men som ni har sagt mig, att ni kände floden utantill och det däremot var något alldeles nytt för er syster, anordnade jag det uteslutande för hennes mor och henne. Och nu, om ni behagar, ska' vi gå tillbaka till dem.

Om Olgas stolthet varit lika stor som hennes ifver att vinna doktorn för sig, skulle hon ha betackat sig och återvänt ensam till London. Men hon kunde icke förmå sig att lämna honom ensam med Hilda, och därför steg hon på nytt i båten, som med raska årtag fördes tillbaka till de båda väntande damerna.

— Så synd, sade Olga med lättsad likgiltighet, i det hon kastade sig ned på en stol, att Edward skulle vara dålig, just när jag tänkt ut en liten förströelse åt honom, men doktorn är så rädd om honom, att han redan skickat hem honom igen, annars kunde han ha blifvit riktigt sjuk, kanske. Och ändå tycker jag, att Edward ser så frisk ut nu och är så glad och så förtjust i doktorn, sedan.

Harold hade gått för att säga till, att han ville ha kaffe serveradt i bursån, och var icke närvarande under det Olga yttrade allt detta, men nu kom han tillbaka.

— Kaffet är i ordning om tio minuter, sade han, men kanske någon af damerna först vill skölja af händerna, så finns det toaletterum däruppe.

(Forts.)